

Written by - நட்சேன் -

Friday, 07 August 2020 21:56 - Last Updated Friday, 07 August 2020 22:20

இலக்கியமாக மட்டுமல்ல சாதாரணமான மக்களது அன்றாட வாழ்வுகளைிலும் வந்துவிட்டது. இலங்கையின் வடபகுதியில் இந்திய மீன்பிடி வள்ளங்கள் ஆக்கிரமித்து, கடற் சமூகத்தை அழிப்பதற்கு எதிராக எழுதப்பட்டிருப்பதே தமயந்தியின் ஏழு கடற்கன்னிகள். நம்மைப் பொறுத்தவரை இது மூலாவது சமூகியல் இலக்கியம்

இலங்கையில் வடபகுலத்தில் உள்ள ஏழு தீவுகளின் மயைத்தில் வந்து கடல் நீரோட்டம் ஒன்றோடு ஒன்று மோதும் போது அலகைகள் எழுந்து இயந்திர வள்ளங்களை தடுக்கித் தடுக்கிக் குத்தும். அப்பொழுது பயணம் செய்யும் எனக்கு வயிற்றைக் கும்பிப்பி வாந்தி வரும். எழுவதை விலிருந்து ஒவ்வொரு கிழமையும் நயினாதீவுக்கு பபிக் கப் போகும் போது அதை அனுபவித்தவன். கடல் என்பது உப்புத் தண்ணீர் மட்டுமல்ல. அங்கு வாழும் மீன், நண்டு, இறால் போன்ற உயிரினங்களோடு கடல் ஆமைகள், நட்சத்திர மீன்கள் போன்றவை வாழ்வதற்கான பளிங்குப்பாறைகளை உருவாக்கும் தாவரங்களையும் கொண்டது. இவற்றின் இடையே உள்ள கடல் பாசிகள் உயிரினங்கள் வாழ்வதற்கு அடிப்படையானவை. இவற்றை அழித்தால் மீன்கள் மூட்டையிடாது, இறால் குஞ்சு பொரிக் காது, கடல் ஆமை வாழமுடியாது. கடல் பாலவைனமாகிவிடும்.

தமயந்தியின் தலைப்புக்கதை, தன்னிந்திய ரோலர்கள் எனும் இழுவைப் படகுகள் வந்து இங்குள்ள கடலில் தடை செய்யப்பட்ட இழுவைவலை போட்டு முற்றாகக் கடல் உயிரினங்களை அழிப்பது பற்றியது. இதை நானும் எழுவதை வுசென்றபோது நரேல் பார்த்தனே. சூண்ணாம்பு பாறைகள் கொண்ட ஆழமற்ற கடல் என்பதால் அதிக மீன்கள் வாழும். அதே நரேத்தில் மிகவும் இலகுவாக அழிக்கப்படக் கூடிய பிரதேசம்.

இந்தப் பகுதி மீனவர்கள் சிறு வள்ளங்களிலே மீன்பிடிக்கிறார்கள். மலேமும் இழுவைவலை இலங்கையில் தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதால் இங்கு இன்னமும் மீன்கள் உள்ளது. தமிழக இழுவைக்கப்பல்கள் இங்கு வருவதால் இங்குள்ள மீனவர்களை வறுமையைக் குத்தள்ளுவதுடன் கடல் வளத்தையும் அழித்துவிடுகிறது.

இந்த ஏழு கடல்களை தமயந்தி கடல்கன்னிகளாக உருவகித்து, அவர்கள் சிதைக்கப்பட்டிருப்பதாக எழுதிய சிறுகதையைப் பபிக் கும் போது எனக்கு இதயத்தில் இரத்தம் கசிந்தது.

